

[Miljøministeren]

når man fremlægger et forsøg på noget samlet – det er ikke færdigt, men jeg har jo heller ikke siddet der så længe – med hensyn til miljøafgifter, at man ikke tog disse CFC-produkter med. Jeg synes, det er dybt logisk, og også pædagogisk set mener jeg det er vigtigt at gøre, for ellers tror jeg det vil være fantastisk svært at forklare, hvorfor vi skal have afgifter på alle mulige andre områder, men ikke på noget af det, alle mulige mennesker opfatter som det mest farlige.

Når det drejer sig om Norge og Sverige, er vi ikke så markant forskellige med hensyn til årstal. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt vi skal gennemføre et forbud mod spraydåser i 1989 og 1990, er der ikke andet at sige, end at vi netop vil give industrien den omstillingsmulighed, hr. Trøjborg også mener den skal have. Vi vil give den et år til, og det er faktisk ikke nogen særlig lang omstillingstid. Og det er såmænd det eneste argument, for der er ikke nogen fornuft i, at man skal kunne stå og bruge hornene ude i Fælledparken. Vi må bare konstatere, at der er tale om en industriproduktion, hvor der er en vis indtjening, hvor der er nogle arbejdspladser, og hvor der er en vis eksport. Den ødelægger man ikke lige med det samme; man giver den en vis tid til omstilling, og derfor udskyder vi fra 1989 til 1990, men det er selvfølgelig noget, man kan diskutere.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Nu har miljøministeren holdt en meget lang tale og villet forklare sine motiver. Jeg synes egentlig, ministeren for at undgå denne ørkesløse debat om, hvor meget der skal bruges til udvikling osv., skulle gøre det klart, om end måske kun i sit stille sind, at der mangler nogle penge i statskassen, og der skal altså bruges nogle, og så kunne man forhandle om det, eventuelt med Fremskridtspartiet fremover. Det er faktisk det, der er tale om, hvis man skal være ærlig, for jeg tvivler en lille smule på den miljømæssigt gavnlige effekt. Man skulle hellere kalde det det, det er, selv om man gerne vil sælge det under et andet navn, og sige: Det er en afgift, kassen er tom!

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg har sådan set aldrig lagt skjul på, at der også var tale om, at vi skulle skaffe nogle penge.

Hvis landet sejlede i penge, var der jo ikke nogen grund til afgifter. Jeg vil ærligt indrømme, at hvis vi havde masser af oliepenge, kunne det godt være, at alting så anderledes ud; så kunne vi sikkert få finansieret et udmærket miljø ved hjælp af nogle oliepenge, og så behøvede vi ikke dette her. Men nu er vi altså ikke i den situation – vi er faktisk i en helt anden økonomisk situation – og når det er tilfældet og vi skal til at prioritere, tror jeg, at det blandt de mange prioriteringer, vi skal foretage, også er fornuftigt at finansiere miljøområdet ved hjælp af afgifter, når vi nu i øvrigt skal ud at skrabe nogle penge ind.

Under den forudsætning synes jeg, det er rimeligt, at man fremsætter et lovforslag, og det er det, jeg har gjort her. Det bliver selvfølgelig lagt ud til forhandling – jeg har ikke på forhånd forhandlet forslaget med andre end regeringspartierne – og hvis Fremskridtspartiet har nogle geniale forslag til afgifter på dette område, er jeg meget modtagelig for dem, for så nemt er det jo heller ikke at finde finansiering.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det påvirker, må jeg sige: Jo, det påvirker, og det gør det af to grunde:

For det første påvirker det naturligvis, når der kommer en afgift, men det er klart nok, at en afgift på 30 kr. giver en anden påvirkning end en afgift på f.eks. 100 kr. Vi har altså ment, at 30 kr. i første omgang var det rigtige beløb. Hvis der overhovedet ikke sker noget på grund af de 30 kr., kan det være, at man skal op på 50 kr. eller måske endda 100 kr. for at få en effekt. Man må jo skyde sig ind et eller andet sted, men det er ikke nødvendigvis det endelige og totale beløb. Hvis det viser sig, at det er mere fornuftigt med noget andet, må vi se på det. Det er den ene side.

Den anden måde, det påvirker på, er ved, at vi derigennem får penge til et udviklingsprogram og dermed får mulighed for at udvikle nogle erstatningsstoffer. Der er altså både noget fiskalt og noget miljømæssigt fornuftigt i disse forslag, og det er selvfølgelig derfor, de er fremsat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.